

РЕШЕНИЕ

№ 2373

гр. София, 10.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 15.03.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Геновева Йончева**

при участието на секретаря Ася Лекова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1649** по описа за **2024** година докладвано от съдия Зорница Дойчинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно - процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/:

Образувано е по касационна жалба на началник група при ОПП при СДВР, срещу решение № 9/02.01.2024 г. по НАХД № 9864/23 г. на Софийски районен съд, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № НП-23-4332-007554/04.05.2023 г., издадено от началник група при ОПП при СДВР, с което на Г. П. К., за нарушение на чл. 174, ал. 3 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ е наложена „глоба“ в размер на 2000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца, на основание чл. 174, ал. 3 от ЗДвП и за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП е наложена „глоба“ в размер на 10 лв., на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, предл. 1 и 2 от ЗДвП.

Касационната жалба съдържа оплаквания за неправилност на решението поради постановяването му в нарушение на закона. Твърди се също така, че неправилно СРС е приел, че е нарушено правото на защита на привлеченото към административнонаказателна отговорност лице. Моли се съдът да постанови съдебен акт, с който да отмени решението на СРС и потвърди НП. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание, касаторът не се явява и не се представлява.

Ответникът, се явява лично и заедно с адв. П., която оспорват жалбата и поддържа подадения отговор. В постъпилия отговор на касационната жалба, взима подробно становище за нейната неоснователност. Претендира присъждане на разноски по делото, за които представя списък по чл. 80 ГПК.

Представителят на софийска градска прокуратура, взема становище за неоснователност на касационната жалба.

Административна съд С.-град, IX-ти касационен състав след като прецени допустимостта на жалбата и обсъди направените в нея възражения, събраните по делото доказателства и извърши проверка на обжалваното решение, съобразно разпоредбите на чл. 218 и чл. 220 от АПК, приема за установено от фактическа страна следното:

За да постанови обжалвания съдебен акт, решаващият състав на СРС е приел, че на 26.04.2023 г., около 07.10 ч., в [населено място], по ул. С. М., с посока на движение от ул. Н. Г. към бул. П. Я., Г. П. К. е управлявал собствения си лек автомобил „М. Е350“ с рег. [рег.номер на МПС] , като пред магазин „Топливо“ на гара Пионер, като невинен участник в ПТП, към 10.30 ч. на 26.04.2023 г. отказал да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества с предоставено техническо средство Д. ТЕСТ – 5000, с инвентарен номер ARLK 0001. Същият не представил СУМПС и контролен талон.

На водачът е издаден талон за медицинско изследване № 0151264, с указание да се яви за изследване до 45 минути от връчването на талона, но без да е посочено къде. Водачът е изпробван за употреба на алкохол с техническо средство Дрегер 7510 с фабр. номер ARNA-0136, като уредът отчел 0 промила алкохол.

За констатираното нарушение, на Г. П. К. е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ серия GA № 920952/26.04.2023 г., издаден от мл. автоконтрольор при СДВР-ОПП. Констатирано е нарушение на чл. 174, ал. 3, прел. 2 от ЗДвП, а именно отказва да му бъде извършена проверка с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози и не изпълнява предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози и чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, както и не носи свидетелство за управление на МПС от съответната категория и контролен талон към СУМПС.

АУАН е съставен в присъствието на нарушителя и е подписан без възражения. Възражения не са направени в срока по чл. 44 от ЗАНН.

Въз основа на АУАН, началник група при СДВР-ОПП, е издал НП № 23-4332-007554/04.05.2023 г., с което на Г. П. К., са наложени 2 бр. административно наказание „глоба“, както следва: 1. за нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП е наложена „глоба“ в размер на 2 000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца, на основание чл. 174, ал. 3 от ЗДвП; 2. за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП е наложена „глоба“ в размер на 10 лв., на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, предл. 1 и 2 от ЗДвП.

НП е връчено на жалбоподателя на 28.06.2023 г.

По делото са представени доказателства за компетентността на актосъставителя и издателя на НП, а именно заповед № 81213-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, талон за медицинско изследване номер 0151264, справка-картон

на водача.

Пред СРС са събрани и гласни доказателства, като са разпитани свидетели.

Съобразявайки така описаната и възприета фактическа обстановка, СРС е постановил обжалваното Решение № 9/02.01.2024 г. по НАХД № 9864/2023 г., с което е отменил НП № 23-4332-007554/04.05.2023 г., издадено от началник група при СДВР-ОПП. За да отмени оспореното НП, СРС е приел, че е налице допуснато процесуално нарушение, нарушаващо правото на защита на лицето, изразяващо се в непосочване на мястото, на което трябва да се извърши медицинското изследване, чрез даване на кръвна проба. А по т. 2 от НП, съдът е приел, че АУАН и НП не отговарят на изискванията на чл. 42 и чл. 27 от ЗАНН.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, достигна до следните правни изводи:

Предмет на разглеждане е решение 9/02.01.2024 г. по НАХД № 9864/2023 г. на СРС, с което е отменено НП № 23-4332-007554/04.05.2023 г., издадено от началник група при СДВР-ОПП, с което на Г. П. К., са наложени са наложени 2 бр. административно наказание „глоба“, както следва: 1. за нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП е наложена „глоба“ в размер на 2000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца, на основание чл. 174, ал. 3 от ЗДвП; 2. за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП е наложена „глоба“ в размер на 10 лв., на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, предл. 1 и 2 от ЗДвП.

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна и при спазване на преклузивния срок.

Съдът намира подадената жалба за неоснователна, а решението на СРС за правилно.

При субсидиарното действие на НПК, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените принципи. По повод приетата за установена по делото фактическа обстановка, настоящият съд счита, че СРС е събрал необходимите и относими доказателства, в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил и въз основа на последните е направил изводи, които се споделят от настоящия касационен състав.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му, сезиран с подадена от Г. К., допустима жалба.

В процесния случай, АУАН е издаден от компетентен орган мл. автоконтрольор при СДВР-ОПП, а НП от началник група при СДВР-ОПП, надлежно упълномощени, в предвидената от закона писмена форма. При издаването им е спазен процесуалния ред за това, като е налице редовна процедура по връчването и на двата акта. Спазени са сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, както и срокът на абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от ЗАНН /ТП № 1/27.02.2015 г.

по т.д. № 1/2014г. на ВКС и ВАС/.

За да отмени НП, съдът е възприел описаната от АНО фактическа обстановка, като е счел, че в процедурата по ангажиране на отговорността на жалбоподателя по т. 1 е налице обстоятелство, нарушаващо правото на защита на лицето, изразяващо се в непосочване на мястото, където трябва да се извърши медицинското изследване, чрез даване на кръвна проба. По т. 2 съдът е приел, че АУАН и НП не отговарят на изискванията на чл. 42 и чл. 27 от ЗАНН. Прието е, че е налице липса на описание на конкретни факти относно вмененото нарушение и нарушението не е индивидуализирано в достатъчна степен, което е довело до нарушаване на правото на защита на нарушителя и довело до невъзможност съда да установи какви са извършените нарушения.

Настоящият касационен състав приема, че са правилни изводите на СРС, че по т. 1 от АУАН и НП, нарушението е описано ясно и съдържа всички елементи от обективния си състав и съответстващата му правна квалификация, с което по никакъв начин не се ограничава правото на защита на нарушителя. Съгласно разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв. В случая, както в АУАН, така и в НП, нарушението е описано ясно и точно, като са посочени съставомерни признаци от обективна и субективна страна и не е нарушено правото на защита на нарушителя. Спазено е изискването в АУАН и НП да съществува единство, както между посочените като нарушени разпоредби, така и между словесното описание на нарушението, като се съдържа ясно, точно и подробно описание на обстоятелствата при извършването му. Поради това правилни са изводите на съда, че по т. 1 от АУАН и НП се съдържат всички реквизити по чл. 42, ал. 1 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН.

От друга страна, СРС правилно е приел, че от приложения по делото талон за медицинско изследване номер 0151264, връчен на К. на 26.04.2023 г., в 13:00 ч., е видно, че на лицето е била разяснена възможността да се яви до 45 минути от връчването на талона, за предоставяне на кръвна проба за химичен анализ, но не е посочено мястото – конкретното медицинско заведение, в което е следвало да се яви, за да даде кръв. Съгласно текста чл. 6, ал. 6 от Наредба № 1/19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, контролният орган връчва на лицето срещу подпис талона за изследване, като вписва: 1. мястото, където да се извърши установяването; 2. срока на явяването - до 45 минути, когато нарушението е извършено на територията на населеното място, в което се намира мястото за установяване с доказателствен анализатор или за извършване на медицинско изследване и за вземането на кръв и урина за химическо или химико-токсикологично лабораторно изследване, и до 120 минути - в останалите случаи. Т.е. за контролния орган е налице задължение да впише мястото, където лицето следва да отиде да извърши изследването. Безспорно, при

липсата на посочено медицинско заведение, към което е насочен нарушителя, се ограничава правото на лицето да се подложи в определения в талона срок на медицинско и химическо лабораторно изследване. По този начин е ограничена възможността на лицето да докаже, че не е употребил наркотични вещества, тъй като връченият му талон за медицинско изследване не съдържа основен реквизит – болничното заведение за даване на кръвна проба.

Безспорно привлеченото към отговорност лице не е изпълнило дадените му предписания с талона за медицинско изследване и не е дало кръв в определения за това срок, но това следва да се приеме, че е следствие на липса на посочване на конкретното медицинско заведение, в което е могъл да стори това. Това е пропуск на длъжностното лице, издало талона, и не може да се вменява във вина на водача, а действията на контролния орган, допуснал пропуската, да се отразяват във вреда на проверяваното лице.

Поради това, правилни са изводите на СРС, че по т. 1 НП е незаконосъобразно.

В процесния случай, действително АУАН и НП по т. 2 не отговарят на изискването в чл. 42, т. 4 от ЗАНН и в чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, тъй като в тях липса точно и ясно описание на нарушенията. Правилно е посочил в решението си районният съд, че в настоящия случай, във фактическото описание на нарушението е посочено, че К. не е представил СУМПС и контролен талон, с което е нарушил разпоредбата на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. В текста на цитираната правна норма (ДВ, бр. 105/18.12.2018 г.) е посочено, че водачът на моторно превозно средство е длъжен да носи свидетелство за управление на моторно превозно средство от съответната категория и контролния талон към него. В действителност от описанието на нарушението, не може да се разбере дали въобще не е носил СУМПС и КТ или е носил, но не е представил. Изпълнителното деяние е описано неточно и непълно, още повече, че санкционната норма на чл. 183, ал. 1, т. 1 от ЗДвП сочи, че се наказва с глоба от 10 лв. водач, който не носи определените документи - свидетелство за управление, контролен талон и свидетелство за регистрация на управляваното моторно превозно средство. От изложеното следва, че е налице непълнота в описанието, което води до неяснота по отношение на фактическия състав на вмененото нарушение. Неяснотата в конкретния случай се изразява в непълно, неясно и неточно описание на нарушенията в АУАН и НП. Липсва пълно и точно описание на нарушението по отношение на второто вменено нарушение, с отразяване на всичките му признаци от обективна и субективна страна, което не само затруднява възможността на нарушителя да разбере какво точно му се вменява във вина, но и не дава възможност за преценка съответстват ли изложените фактически обстоятелства на правното квалифициране на нарушението и правилно ли са приложени санкционните норми, на основание на които е реализирана отговорността на нарушителя. В случая изпълнителното деяние и обстоятелствата с неговото извършване не могат да бъдат изведени нито от обстоятелствената част на АУАН, нито от НП. Съответно е налице нарушаване във формата на АУАН и НП – липса на задължителни елементи за конкретизиране на процесното нарушение, което винаги съставлява съществено процесуално нарушение, водещо до нарушаване правото на защита на нарушителя. Разпоредбите чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН са императивни и гарантират правото на защита на привлечения към административнонаказателна отговорност, както и възможността съда да провери относимостта на фактическите обстоятелства при извършване на нарушението към приведената в действие санкционна норма. Неспазването им води до порок от

категорията на съществените, който във всички случаи е предпоставка за отмяна на НП.

Поради това, правилни са изводите на СРС, че е налице нарушение на процесуалните правила.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното решение следва да бъде оставено в сила. Не са налице и основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл. 218, ал. 2 от АПК във вр. чл. 209, т. 1 и т. 2 от АПК.

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на процесуалния представител, на ответника по касация се дължат разноски на основание бЗд, ал. 1 от ЗАНН, във връзка с чл. 143, ал. 3 от АПК. В случая съгласно списък с разноските, пълномощно и договор за правна защита и съдействие, за осъществяваната правна помощ е заплатена сумата от 500 лв., като е посочено, че се отнася за касационната инстанция. Съгласно чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата и чл. 18, ал. 4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за процесуално представителство, защита и съдействие по дела от административнонаказателен характер извън случаите по ал. 2 възнаграждението е 500 лв. Поради което, направеното възражение за прекомерност е неоснователно и следва да се определи възнаграждение в размер на 500,00 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, IX-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 9/02.01.2024 г. по НАХД № 9864/23 г., НО, 15-и състав.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Г. П. К., ЕГН [ЕГН], сумата от 500 /петстотин/ лева, представляваща разноски в производството.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.